

гато запъвали славеитѣ, тихичко се промъквала въ двореца и спирала при грамадния казанъ съ врящата медъ.

Тя дълго шепнѣла топли думи, съ часове стояла до казана, надвесена надъ врящата медъ, и отъ нейнитѣ хубави очи капѣли едри, бисерни сълзи и като отронени сребърни зрънца се ронѣли въ медъта, а отъ сълзитѣ ѝ медъта ставала по-бистра и по-свѣтла. Четири нощи Тао ронила сълзитѣ си надъ кипящата медъ. На петата нощъ Чао Ли излѣлъ вълшебната камбана.

На другия день вълшебната камбана била издигната на грамадната кула. Самъ Чао Ли я приковалъ на върха.

Царьтъ и цѣлиятъ градъ се струпали да чуятъ чудната ѝ пѣсенъ. Отишла да я чуе и Тао.

Най-сетне Чао Ли се изправилъ, изгледалъ безкрайната бездна подъ нозетѣ си и уловилъ тежкия езикъ на вълшебната камбана.

Разнесли се силни тържествени звукове, които като бѣли птици се прѣснали въ безкрая. И камбаната запѣла като хоръ отъ ангели и пѣсенъта ѝ била мощна като буря и топла като любовъта на млада майка.

Царьтъ изтрѣпналъ, палачатъ изтървалъ кървавата си сѣкира, народътъ падналъ на колѣне, небето притѣмнѣло.

Чао Ли ударилъ още нѣколко пѣти тежкия езикъ на камбаната въ голѣмото ѝ гърло. Изведнажъ каменната кула се залюляла и рухнала съ страшенъ трѣсъкъ върху царския дворецъ и смазала подъ развалинитѣ си жестокия и кървагъ царъ.

А Чао Ли, който падналъ заедно съ кулата, по чудо останалъ живъ и здравъ и се хвърлилъ и пригърналъ хубавата Тао.

Вълшебната камбана се търкулнала по плочитѣ и сама запѣла.

Народътъ, който видѣлъ, какъ страшниятъ царъ загиналъ подъ развалинитѣ на кулата, се спусналъ къмъ Чао Ли, дигналъ го на ръце и го провъзгласилъ за свой царъ.

Василь Павурджиевъ